

doba propočítává se tudíž podle čekatelské doby a podle lhůt časového postupu stanovených zákonem č. 541/1919. Článek V. (§ 1) zák. 541/19 stanoví, méně příslušné předpisy služ. pragmatiky, čekatelskou lhůtu, po níž nastane jmenování úředníkem (§ 56 služ. pragm.) na 1 rok. Ježto pro kvesturní úředníky vysokoškolských kanceláří není stanoveno stran čekatelské lhůty výjimky, platí i ohledně nich svrchu vytčené pravidlo o existenci jednorochní čekatelské lhůty a sluší — bez ohledu na to, zda-li snad v služební praxi od čekatelské lhůty bylo upouštěno a byli jmenováni definitivními dříve — podle §§ 1 a 19 prov. nař. č. 666/20 po právu i ohledně kvesturních úředníků, provésti propočet se srážkou čekatelské doby jednorochní tak, jak úřad propočet u st-le skutečně provedl.

Jest tedy především bezdůvodna námitka stížnosti, že prý st-l ze zcela speciálního zák. č. 39/1920, neznajícího čekatelské doby a platného již před účinností zák. č. 222/20, nabyt určitých práv, která mu nemohou býti odňata, nebo podle toho, co svrchu bylo dovozeno, st-l jakožto kvesturní úředník podléhal předpisům služ. pragmatiky státních zaměstnanců, zák. 541/19 a též norem o propočítání let, pokud platí pro pragmatikální státní úředníky.

Ježto rozhodným jest jedině stav zákona v otázce propočtu a nikoli případná pro zaměstnance vysokoškolských kanceláří výhodnější praxe služební, jest pro způsob propočtu bezvýznamným i tvrzení stížnosti, že na universitní kvestuře nebyli nikdy přijímáni praktikanti a že také žádného místa praktikantského tam nebylo a dosud není systemisováno. — —

č. 4093.

Státní zaměstnanci: * Úmysl vstoupiti do státní služby ve smyslu § 8 zák. č. 230/1920 může býti projeven i jiným způsobem než písemnou žádostí.

(Nález ze dne 7. listopadu 1924 č. 20.393/23.)

V ě c: Adolf H. v Praze proti ministerstvu školství a národní osvěty o přiznání výhod podle zákona ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 20. března 1923 nevyhověl žal. úřad žádosti st-le, pokladničního asistenta vysoké školy technické v P. za přiznání výhod dle zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. (započtení válečných let do služební doby) a odůvodnilo svůj zamítavý výrok tím, že žadatel neprokázal, že se od složení zkoušky dospělosti (10. července 1912) až do nastoupení služby vojenské (1. října 1913) písemně ucházel o místo ve státní službě.

O stížnosti, vytýkající nesprávné právní posouzení, uvažoval nss takto:

Zákon č. 230/1920 přiznává v § 8 státním zaměstnancům skupiny A — C služ. pragmatiky, kteří nabyvše ustanovené kvalifikace, nemohli se pro výkon válečné služby vojenské ucházeti o přijetí do praxe u stát-

ních civilních úřadů, aneb z téhož důvodu nebyli do praxe této přijati za určitých dalších předpokladů, výhodu započtení vojenské služby pro postup do vyšších požitků. Nepřiznává tedy zákon výhodu tuto všem zaměstnancům, kteří vstoupili po zakončení světové války do státní služby, nýbrž zaručuje ji toliko státním zaměstnancům určitých skupin a z nich těm, kteří za trvání válečného stavu dali nepochybně na jevo vůli vstoupiti do státních služeb tím, že se o přijetí do ní ucházeli, byli však odmítnuti pro výkon válečné služby vojenské, jakož i těm, kteří, ač takového projevu vůle neučinili, jsou s to, aby alespoň osvědčili, že vůli tuto měli, že však jim v žádoucím jejím projevu bylo zabráněno výkonem válečné služby vojenské (srv. nář. Boh. 2611 adm.).

Na otázku pak, jaký procesní postup dlužno zachovati při ucházení se o přiznání předeslané výhody, odpovídá § 21 cit. zák. tím, že se výhody přiznávají jen k žádosti strany a že jest na žadateli, aby prokázal rozhodné okolnosti. A § 2 vl. nař. ze 4. června 1920 č. 382 Sb. velí, že okolnosti, které žadatel ve své žádosti uvádí, mají dle možnosti doloženy býti písemnými doklady.

Z toho plyne, že se předeslaná výhoda neposkytuje ex officio, jakož i že břemeno průvodní uloženo jest žadateli do té míry, že musí rozhodné okolnosti prokázati a to dle možnosti písemnými doklady. Za tohoto právního stavu bylo by ovšem dáti stížnosti za pravdu, že předeslané právní normy nevízí výslovně přiznání výhod na průkaz o písemném ucházení se o přijetí do civilní státní služby a bylo by tudíž možno považovati předpoklad zákona o projevu vůle vstoupiti do státní služby za splněný i tehdy, kdyby bylo dostatečným způsobem prokázáno, že se žadatel o přijetí ucházel i jinou formou než písemným podáním.

Leč přes to nemohl nss vejíti na zmíněnou námitku stížnosti. Vychází ze spisů správních na jevo, že st-l opíral svůj nárok na přiznání předeslané výhody toliko o skutečnost, že se vojenskou službou opozdil jeho vstup do civilní státní služby, netvrdil však, tím méně prokázal, že by se byl ucházel před nastoupením vojenské služby aneb za trvání jejího o přijetí do civilní služby státní, jiným způsobem než písemně, ani že by měl vůli a úmysl o přijetí podobné se ucházeti. Naopak ukazuje obsah spisů (curriculum vitae st-lovo ze 13. ledna 1921 jím podepsané, že bylo úmyslem st-lovým za Rakouska (za války) státi se důstojníkem z povolání (dáti se jako důstojník »aktivovati«) a že i po převratu na tomto úmyslu setrval.

Nejsou tedy vzhledem k tomu, co v úvodě dolíčeno, splněny v osobě st-lově z á k l a d n í předpoklady pro přiznání výhody určené § 8 zák. č. 230/1920 a neporušil žal. úřad zákona, když nař. výrokem žádání st-lovu nevyhověl. Na tom nemůže ničeho změnit ani tvrzení stížnosti, že úmysl st-lův vstoupiti do státní služby jest zřejmý z předběžné přípravy a ze složení zkoušky ze státního účetnictví, neboť — nehledíc ani k tomu, že úspěšné odbytí zkoušky z určitého oboru vědného není ještě samo o sobě dostatečným osvědčením úmyslu vstoupení do určité služby státní nebo jiné veřejné — nebyla skutečnost tato uplatňována v řízení správním a nemůže k ní proto nss přihlédnouti vzhledem na předpis § 5 svého zák.